

[Alfred Jensen.]

som ikke vil gælde næste år. Hvis det er tilfældet, står vi jo over for en stigning i arbejdsløsheden, og så kan man for min skyld tale om ekspansion i industrien alt det, man vil; tallene viser, at på de områder, hvor der skulle være tale om varig beskæftigelse, er der en stigning i ledigheden, ikke nogen katastrofal stigning, men dog en opadgående bevægelse. Dette sker samtidig med, at man forsøger at rationalisere, at sætte tempoet i vejret, at spare arbejdskraft. Man har altså ikke været i stand til at trække arbejdere ind på arbejdspladserne, tværtimod skydes de ud.

Hertil kommer, at vi vel har en række arbejdsløse, som ikke indgår i statistikken. Adskillige har spurgt mig: er der ikke stor ledighed blandt de unge, som har forladt skolen og går og venter på at få en læreplads? Vi har jo tidligere fået statistikker over ungdomsarbejdsløsheden, altså over de unge arbejdsløse mellem 18 og 22 år; men jeg ved ikke, om der findes nogen statistik over dem, der ikke sendes ud i erhvervslivet som ufaglærte eller bude, dem, der går hjemme og venter på at få en læreplads. Jeg skulle tro, at der går adskillige af denne kategori, som ikke er draget ind i erhvervslivet, som ikke har nogen fortjeneste, og som altså må føre en tilværelse, der er alt andet end tilfredsstillende for dem selv, deres pårørende og samfundet.

Jeg tror altså, vi må se i øjnene, at beskæftigelsesproblemet stadig er lige så stort, ja, måske større, end da vi sidst behandlede lovforslag som dette. Jeg overser ikke, at vi har vedtaget loven om egnsudvikling; jeg ved også godt, at der er nedsat et egnsudviklingsråd. Hvor meget det batter, ved jeg ikke; ja, jeg kan se på finanslovforslaget, hvor meget det vil betyde, hvis man skal imødekomme de ansøgninger, der foreligger, men hvor meget beskæftigelse det vil give, kan man ikke se. Vi ved, at de foranstaltninger, der tidligere er foretaget for at fremme beskæftigelsen, hjælpe de arbejdsløse, hjælpe befolkningen i arbejdsløshedsøerne, ikke har battet synderlig meget, og jeg tror heller ikke, at det, der nu tænkes sat i værk, vil komme til at betyde særlig meget, tværtimod er jeg bange for, at der er mere skrig end uld i det, der her foreslås — ikke fordi jeg ønsker det sådan, men jeg nærer

frygt for, at sådan er det. Har de forskellige instanser ude omkring i kommunerne, de såkaldte erhvervsråd eller initiativudvalg, formået at fremme det, man kalder varig beskæftigelse? Jeg synes, resultatet er negativt, og jeg frygter, at også det, der er foreslået her, vil blive aldeles utilfredsstillende.

Der har i Nordjylland været en stærk bevægelse for, at man i større omfang end hidtil skulle bruge samfundets midler til at fremme beskæftigelse til fredelige, civile formål. Når man udtrykker sig sådan, er det klart, at man mener, at de penge, der anvendes til militæret, kunne anvendes til bedre formål, bl. a. til at skaffe øget beskæftigelse til de ledige næver i Nordjylland. Der har været holdt rundbordssamtaler, konferencer og initiativudvalgsmøder, og alligevel hører vi nu, at en stor virksomhed i det pågældende område vil indstille driften, hvorved 300 mand vil blive ledige. Det var jo ikke det, der var tanken med bestræbelserne for at få staten til at yde hjælp til udvikling af erhvervslivet; tanken var, at de bestående virksomheder skulle fortsætte og nye komme til. På denne baggrund kan man ikke rigtig fatte lid til den megen tale om, at den rigtige måde at fremme beskæftigelsen på er at yde det private erhvervsliv tilskud eller skaffe erhvervene bedre muligheder for at udbytte deres arbejdere.

Jeg tror, man må se i øjnene, at det, der her er foreslået, ikke er tilstrækkeligt, og at det bliver nødvendigt at tage spørgsmålet op på en anden måde, på en sådan måde, at man fra samfundets side virkelig sætter ind for at komme arbejdsløsheden til livs, udnytter de muligheder, der findes her i landet, og træffer de politiske foranstaltninger, der sikrer, at det, vi producerer, også kan afsættes her i vort land. Går man ikke den vej, vil man ikke nå frem til at indfri de ønsker og forventninger, som de arbejdsløse har.

Jeg har tidligere beskæftiget mig mere indgående med disse problemer, end jeg skal gøre i dag. Det er ganske klart, at den tilstand, vi befinder os i, ikke er tilfredsstillende for arbejderne, og at arbejderne ej heller i det lange løb vil finde sig deri, men må kræve, at man også fra lovgivningsmagtens side gennemfører foranstaltninger, der under hensyntagen til det